

Op het pad naar mijn tuin zat een kat.

‘Hallo,’ zei ik. ‘Waar kom jij vandaan?’

Niet dat ik een antwoord verwachtte, maar dat is nou eenmaal wat ik doe als ik een kat tegenkom. Dan praat ik wat tegen zo’n beest.

De kat keek naar me op met de smartelijke blik die ongelukkige dieren kunnen hebben. Hij opende zijn bek, waarschijnlijk om iets te miauwen, maar er kwam geen geluid. Daarna verdween hij onder een struik bij de burens.

Een dag later zat hij in mijn tuin. Daar zitten wel vaker katten en meestal laat ik ze. Alleen als er eentje denkt dat het hier een kattenbak is, roep ik iets als: Ksst, ksst, ophouden jij. Maar dat was nu allemaal niet aan de orde. Het dier zat rustig naast een pot met een bloeiende hosta. Zo nu en dan rook hij aan een van de bloemen en verder hield hij de tuindeuren in de gaten.

Ik opende een deur en zei: ‘Zo, daar ben je dus weer.’

De kat stond op, liep naar me toe en streek met een knokig lijf langs mijn benen. Hij zag er niet best uit en hij stonk. Zijn ogen waren ontstoken. De langharige vuilwitte vacht zat vol klitten en aan de flanken hingen dikke vervilte klonten. De staart was nagenoeg kaal; alleen aan het einde hingen nog een paar dunne haren.

Ik hurkte en strekte mijn hand uit.

Hij kwam dichterbij en snuffelde.

Zijn ogen hadden de kleur van ambergris, dat grijsgroene goedje uit het darmstelsel van potvissen dat als geurstof voor parfums wordt gebruikt. Ook had hij voor een kat ongewoon lange wimpers.

Nadat hij was uitgesnuffeld, stapte hij naar binnen en liep de woonkamer in. Blijkbaar had hij begrepen hij dat ik tot de categorie kattenmensen behoor, want vol vertrouwen liep hij met me mee naar de keuken, sprong zonder zichtbare moeite op het aanrecht en keek geduldig toe hoe ik een stuk kabeljauw uit de vriezer pakte, het ontdooide in de magnetron, er in een steelpan-netje met een beetje water snel de kook over liet komen, het in koud water wat liet afkoelen en het tenslotte op een ontbijtbordje voor hem neerzette.

Razendsnel had hij de vis achter de kiezen. Hij likte het bordje driemaal schoon, schoner, schoonst en beloonde me met een dankbare blik.

Ik pakte hem op.

Hij sloot zijn ogen en begon te spinnen.

Nadat we zo een minuut of wat hadden gestaan, hij spinnend, ik aaiend en zoete woordjes fluisterend, zette ik hem in de spoelbak en begon het aangekoekte vuil weg te wassen met een beetje lauwwarm water en wat handzeep uit het pompje dat op het aanrecht stond. Bijna had ik het afwasmiddel gepakt, maar nog net op tijd bedacht ik dat de vacht daarmee wel schoon, maar ook ontvet zou worden en dat moest natuurlijk niet gebeuren. Het beest bleef doodgemoedereerd zitten. Ook toen ik hem afdroogde met een keukenhanddoek en zijn pijnlijke ogen depte. Voorzichtig smeerde ik op elk oog wat ontsmettende zalf uit een tubetje van een logeerkat dat nog in de keukenla lag.

Het leek hem te bevallen, dit gehannes aan zijn lijf. Want toen ik de schaar pakte om de ergste klitten uit zijn vacht weg te knippen, strekte hij zich languit op zijn linkerzij, sloot zijn ogen en gaf zich over. Ook bij het draaien werkte hij gewillig mee, hij bleef zelfs lang genoeg op zijn rug liggen om ook van de klitten onder zijn kin en zijn oksels bevrjrd te worden.

Nadat ook de rechterzijde was geknipt, kwam hij met een lenige beweging overeind, schudde zich uit, rook voor alle zekerheid nog eens aan het bordje en likte er een onzichtbaar maar blijkbaar toch verrukkelijk laatste visfrutseltje af. Daarna sprong hij op de grond en liep naar de woonkamer. Hij keek rond als beoordeelde hij de opstelling van het meubilair, sprong op de bank en nestelde zich in een hoek. Daarna begon hij zijn vacht op orde te brengen.

Ik ging naast hem zitten.

Na een minuut of wat stapte hij op mijn schoot, rolde zich op en viel in slaap.

Het was duidelijk. Hier was sprake van liefde op het eerste gezicht. Sindsdien heet hij Amo, als in: *Amo, solo ut sis*; woorden van Augustinus van Hippo, die vertaald zijn als: *Ik heb lief en ik wil dat jij bent*. Een profetische naam, zo zou blijken.

Amo's ogen genazen, zijn gewicht nam toe en zijn vacht werd voller. In huis was hij waar ik was ...